

Mamele nu ar trebui să moară

Lavinia Elena Niculicea

Mamă, ochii mi se dezbracă
de o lacrimă țesută de amintiri.
Fă ca pe retină o stea să cadă,
să luminează ale ființei adâncuri.

Mamă, eu cerșesc primăveri
de când mi-ai lăsat toamne cu dor.
Rog, cocorii, să ducă ale mele dureri
spre alte zări... Să scutur un nor

cu ploi înmiresmate de lumină.
Să fur îngăduință din clepsidra sorții.
Morții, să-i zic: O, cât ești de haină!
Nu știi că o mama e coroana vieții?

Știi cum e să fii iubită de o mamă,
să poți să zămislești iubirea?
Ți-e ciudă pe viață și faci din ea o dramă.
O, moarte, de ai putea iubi, ți-ai schimba firea!

Mamele nu ar trebui să moară, Doamne!
Le-ai făcut din aluat fraged de înger,
Ele dospesc la lumina iubirii pesemne,
viața le înghite cu al durerii fulger.

Mamă, clipele cu tine nu se vor pierde.
Întorc ceasul mereu la început...
Pădurea copilăriei să-mi fie verde,
să-mi agăț dorul de un vis neștiut.